

Соња Атанасијевић

КО ЈЕ УБИО АЛФИЈА

Београд, 2009
ДЕРЕТА

Драїану

*Вейром тибана мајчина душица –
Што мирише на јуифо у рају.*

Радјард Киплинг

Какво је било Алфијево детињство?

Није било срећно, али... Зашто детињство? Алфи је био жртва.

Наставиће.

Дакле, није било срећно, али ни превише тужно. Одрастање у парку између солитера. Љуљашке, клацкалице, пењалице, лопта, тротинет, бицикл, разбијена глава. Прашњава окрвављена колена. Сузе и слинав нос. *То је онај дечак коме је умрла мајка.* Објашњење као етикета коју је једног тренутка понео на леђима... Кињили су га неки близанци из суседства. Мада, један од браће заправо и није био лош, Алфи је, чак, био убеђен да је добар, али под снажним утицајем другог и он је учествовао у ситним пакостима и задиркивањима, али и у гађању каменицама и јајима. Близанци су, на први поглед, физички били потпуно исти, међутим, захваљујући свом дару запажања, Алфи их је разликовао у сваком трену, пре него што и проговоре. Тако је још од најранијег детињства стекао сасвим јасну представу о добру и злу. Понео је, из свог парка, уверење

– с материјалним доказима управо у тим крастама и ожиљцима на телу – да је зло јасније у својој намери од добра. Зло увек има свој циљ, размишљао је Алфи, доброту можеш и да не приметиш. И сматрао је, за читав живот, то сасвим природним. Да постоји и једно и друго. И да их човек, ипак, јасно може разликовати, ако то жели и ако је довољно обазрив. Тако је Алфи у живот закорачио сасвим спреман да препозна добро и зло, онда када су недвосмислени. И исто тако потпуно неспреман за суптилније и перфидније метаморфозе и мимикрије зла, али и загибања и колебања добра у којима оно троши само себе и узима од зла, и коначно, за тужну ограниченост доброте и кобну незаситост зла... Потпуно неспреман да у лошим људима препознаје зрна доброте, а у добрим – зрна, зрнца и зрнашца зла.

Зашто?

Зато што је, једним великим делом свог бића, Алфи и даље био дете... Али, да почнемо од писама.

Да почнемо.

ПИСМА АЛФИНИ ПРОНАЂЕНА У
АЛФИЈЕВОМ СТОЛУ, ПИСАНА ЧИТКИМ
РУКОПИСОМ ЗАКОШЕНИМ НАЛЕВО;
МИРИШУ НА БАНЧА ЧАЈ

Ружичасто писмо означено бројем 1

У схићен сам, Алфина, чиӣав дан, од идеје која ми се од јуӣра врзма њо̄ љави. Буф је већ неколико љуӣа рекао: Алфи се цео дан смешка, мора да спрема нешто епохално. Ја наравно ћуӣим. И Зулу ми љовремено вири у мониӣор, знаш како је радознао. Једва сам дочекао да оду и да љочнем с љисањем. Добро је да је Лили на одмору, јер она увек излази љоследња. Како је самоћа некада љожелна, мила моја, како сам сљирасно чекао овај час! Једино ме ова љрмљавина љовремено узнемирава... Замишља̄м љивоје збуњено леӣо лице док чиӣаш љрве редове, и није важно шљио ће љада имаӣи коју бору на челу, није важно, љивоје лице ће увек бӣӣи леӣо.

Дакле, Алфина, решио сам да од данас почнем с припремом твојој рођенданској поклона – писаћу ти писма која ћу ти уручити тек за десет година! Није важно колико ће писма бити, већ само да издржим иду с временом. Писаћу током целе ове године, можда и дуже, и предаћу ти их за десет година рођендан! Алек ће тада имати седмнаест година. А, шта кажеш, Алфина? Твој Алфи, која толико жуди збој ојсесије временом, решио је, Алфи је решио да то исто време искористи у припреми твојој рођенданској поклона, да свој највећеј непријатеља преобрати у савезника! Док се наша лица борају, оно ће, као већи кувар, додавати у ове редове своје зачине, као зачињени изум... Добићеш писма с мирисом времена, замисли како је то узбудљиво! Не ситичу само фотографије посебан квалитет с годинама, већ и писма, сигурно се слажеш са мном. Додуше и вино. Да, и вино. Скоро да је два чекам најпрепућак да ти их уручим, насипем нам по чашу вина, увалим се у фошељу и ледам те док чистиш. Уколико ми дозволиш. Па се ти пришуњам с леђа и љубим ти потиљак. Биће напрано, то време, да, да, Алфина, биће напрано да ради за мене, за тебе... Сад је ситрашно зајрмело. Баш сам баксуз! Хтео сам још нешто важно да ти кажем. Наравно, чуваћу писма овде, на послу... Неки неурачунљив смех се чује с улице. Ојет је зајрмело. Сувише сам узнемирен да бих наставио. Сада ојет чујем исти лудачки смех. Не знам да ли се теби

овакве ствари догађају. Понекад имам унисак да неко иркраја моју стварност, ирајући се одсече неки део који оиадне и зауби се; не знам ни шта је било на том комаду, али знам да сам нешто ироусио, осећам чудну иразнину у ирудима, као овог часа. Не знам шта сам хтео да ти напишем, а било је важно, док, некад, та исти рука иришије без икаквог смисла, један уз друи, два иоиуно независна дела, ево, као сада, тај неурачуљив смех и ирмљавину... Сада ми иолед иада на Гамину кају. Заборавила је кају. Не можеш ни да замислиш каква је то каја, Алфина. Црна, од неког излизаног велура, има и оне кайке за уши који стоје стилно наоре, чак, рекао бих да их је ушила, да се не би сиуштали. Никада је нисам видео с том кайом на лави, али увек се иојави држећи је у рукама, нарочито када дува кошава, и сиуси је на сто. А мола би да је стави на чивилук. И онда читав дан ледам у то црно клуко. Ето, и та каја ме некако узнемирава, можда ћеш се сада смејати, али то је заиста невероватна каја! На врху је једна бела длака. Сиурно од мачке. Гама има мачку. Поред кaje је слика те мачке, у малом месинаном раму. А на Зулуовом столу је слика његовог иекинезера Пеија. Слика је велика, формата А4, урађена на колор штампачу. Зулу ју је залеио на картон и наиравио држач. Пеи је ваља цурица, сребрнобеле длаке, крућних зелених очију, на слици изгледају као да су од штакла. Необично је то што Пеика, како је иначе Бета зове,

ошћкако се Зулу развео, више и не живи с њим, а он још увек држи њу слику на сћолу. Одселила се, заједно са Зулуовом женом, а с њим је осћала њихова ћерка. Можда су се њако доћоворили. Њој њас, њему ћерка. Зулу никада о њоме није ѡричао. То је једна чудна девојка, мислим, ња њећова ћерка, рекао бих да је анорексична, ѡнекад ѡ ѡсећи, али осћане сасвим краћко. Зулу увек скочи кад је ућледа на враћима и изведе је из канцеларије. Као да не жели да је видимо. Али, да ѡи завршим за њу слику, Пећикину. Дешава се да неко у ѡролазу закачи слику кад ѡроће и она ѡадне. Јадна Пепика стално пада, каже ѡада Бећа. Бећа увек ѡо каже, она иначе чесћо ѡнавља исће сћвари, а Зулу, онда, мркоћ лица, усћаје и ѡодиге је. Некада Пећи ѡада и од сћрујања ваздуха, али Зулу мисли да они ѡо чине намерно, нарочићо Лили или Гама. Једном кад је Гама срушила Пећику, Зулу је заједљиво добацио да се ѡако ѡнашају они који немају ни кучећа ни мачећа. Зулу, иначе, када жели да ѡеце Гаму заћо шћо нема ѡородицу, сћомиње ѡе кучиће и мачиће. Ја сам, ѡада, сћрећео како ће Гама рећовати, било ми је нећријатино шћо сам ѡо чуо, једини сам и био ѡрисућан; мећућим, Гама се окрену и хладним ѡласом му одћовори: Ко нема ни кучета ни мачета?! Видећеш сутра! И сућрадан донесе слику своје мачке. Ећо, оћад је она на њећовом сћолу. И Буф има мачку, али не држи њену слику на сћолу. Ни слику ћерке. Не држи никакве слике. Буфов сћо

је савршено уредан, али сабласно њазан. Мислим да му је њаква и душа. Зулу има највећи њеред на сѡолу, још и ња Пеѡика која сѡално ѡада, сѡурно има и збрку у души, али и у ѡави. На Гамином сѡолу влада сѡроѡи ред, она као да ѡомало мучи ѡе сѡвари, можда и ѡо својој души сѡално нешѡо уређује, мада је врло ѡословна и сѡособна. Лили држи слике деце, ћерку у малом раму, а сина у великом. Беѡа каже да је ѡо сразмерно ѡубави, а Лили се ѡуѡи на њу, али мало. На Беѡу се нико никада не ѡуѡи ѡуно, сви је доживљавају као дете. Она на сѡолу има велику керамичку фиѡуру белоѡ лабуда с розе машинном око враѡа, на овалном ѡосѡољу од ѡиркизне фолије, ѡако да нема ѡросѡора ни за какве фоѡоѡрафије. То је, како каже она, кич-лабуд. Беѡа воли кич, ѡако се изјашњава, а воли и лабудове. Мислим да је и Беѡина душа баш ѡаква, ѡроѡескна. Помало кичасѡа. А ти, мили мој Алфи, шта ти држиш на столу, знам да се ѡо сада ѡиѡаш, и каква је твоја душа? И код мене има ѡереда, али не ѡако као код Зулуа. Зулу има и ѡеред и ѡренаѡрѡаносѡи. Ја само ѡеред. Али, не, не бих на основу изѡледа сѡола знао да ѡроценим своју душу. Заѡраво не бих уоѡиѡе знао да је ѡроценим. То ѡеби ѡреѡуѡиѡам, ѡи ѡо ионако већ одавно знаш. То. Каква је моја душа.

Оѡеѡ је заѡрмело. Заборавио сам да ѡроцедим чај. Саг је ѡреѡак, као да ми се свеѡи ѡом оѡорошћу, али жао ми је да ѡа ѡросѡем. Кукича чај. Смејеш се, сѡурно. Ти и

твоји чајеви, луди мој Алфи, *што ћеш рећи. Волим када *што* кажеш оним звонким *ласом*. Твој *лас* је *стварно* узбуљив! Никада нисам чуо *и*ако *чисти* *лас*. Када си оно рекла: А, ти си тај Алфи!, онда када нас је Лео *у*ознао, морам да *и*и *и*ризнам, сав сам се најежио. Доживео сам *и*е као биће с *гру*е *иланет*е. Лейо, *кр*хко, *што*ило биће, *бли*с*та*вој лица и *по*леда, и *мет*алној *лас*а. Некада *и*а доживљавам као *сла*ј *бис*т*р*е воде која се *из*лије *и*реко *лас*них *жи*ца. Као да сваки *и*у*и* *ис*т*р*еш *лас*не *жи*це када *неш*то *из*говориш. Да, као *сла*ј *бис*т*р*е, али и *х*ладне воде. Твој *лас* је *х*ладан, Алфина...*

Како је само Лео био *у*схићен кад је на *што*ј *ж*урци чуо да се зовеш Алфина, *д*анима ми је *и*онављао: Мораш да је упознаш, мораш, Алфи, замисли, зовете се исто! Сом *ј*едан *деб*ели, како ми *не*дос*та*је... *и*ај Лео. *О*дв*р*ајно је *што*, *зна*ш да *ч*ес*то* *и*омислим, Алфина, како је *што* *з*а*и*р*а*во *о*дв*р*ајно, *што* *ш*то је умро. Кад *и*окушам да замислим да *ш*у*и*а не *и*ос*то*ји, *из*бришем је, *ј*еднос*та*вно је *из*бришем, као *и*умицом, *ис*т*о*д ње ми се *у*каже *о*дв*р*ајнос*ти*. *П*о*и*јуна *б*ес*м*ислица. *Њ*е*и*ова *с*м*р*т *к*ао *ј*езива *и*лу*и*ос*ти*. *Ч*ак *в*у*л*арнос*ти*. *О*бична *н*ебеска *и*издарија. *А* некад ми се *у*каже *а*йсолу*и*тна *р*авнодушнос*ти*. *С*авршена, *б*еск*р*ајна. *З*бо*и* *и*а*к*ве, *з*бо*и* *н*еч*и*је *р*авнодушнос*ти* – Лео је умро. *Д*обро, *из*вини, *зна*м да *и*е *н*ервирам кад *и*очнем о Леу, *н*ећу *в*ише...

Изгледа да ће њљусак, морао бих да кренем, а и бри-
нућеш. Не могу више да њишем, нешто ѡрејери у мени,
тај смех ми се не свиђа, Алфина. Зашто људи исцуштају
такве крике? Једном, кад сам био клинац, били смо на мо-
ру; не знам где је тада био мој отац, мајка и ја смо били
сами у шатору, сирашино је ѡрмело и дувало. Мама је ста-
јала и држала шижку од шатора, да не одлећи, и ѡлака-
ла. А она је иначе врло рејко ѡлакала, ѡтово никад. Чу-
чао сам склућчан око њених стојала и чврсто се држао
за њену ногу, ѡлу, сећам се да је била нејријашно стојла и
мало масна од неке креме – мама је стој дана изорела на
ѡлажи. Руб хаљине, која је мирисала на кокос, ѡлицао ме
је ѡ лицу. Онда сам, изненада, не знам ни ја зашто, ухватио
уснама ѡследње думе на хаљини и ѡчео да ѡ сишем. Било
је сланкасто, као каменчић с ѡлаже или шкољка. И њих сам
као мали скућлао и стављао у уста. Знам да не волиш кад
стомињем маму, али не брине, ѡреболео сам, баш захва-
љујући теби. Не знам да ли сам ти то рекао. Можда не
бих ни сада, али ова ѡрљавина... Чудно је то, Алфина,
како неке ѡуке случајности удесе да нешто буде речено.
А ојет, толико стоја остане зајријано ћушањем. И као
да ѡ баш никада није ни било.

Црвено писмо означено бројем 2

Варка је, грађа моја Алфина, да имамо њрошлосћ. Варка је. Имамо само честиице које се никада више не моју враћииии на месћо. Оно шћо једино истћински имамо ћо је један дан; било да њосмаћрамо од јућра, кад се њробуди-мо, кад с њриличном извесношћу можемо да замислимо како ће излעדати, или, још боље, увече, кад њрође и када њоћово до дећала можемо обновићии сваки њренућак, њокрећ, њесћ, њоћлед, сваку реч. Сојсћивена осећања можемо њризвати из њочейка, и ћо више њућа; можемо наћерати наше ћелије – јер им је њамћење свеже – да све одраде изнова, њо истћом хемијском обрасцу и сервирају нам идентћичне емоције, можда само нешћо слабијеј инћензићейта јер ће ћо сада бићии коћије. То је оно шћо заисћа једино и имамо, Алфина, један дан. А овај дан је баи њмуран, скоро да је мрак, а шћек је ћри њо њодне. Нисам ћии рекао, њочео сам да ћишем и у њрисуству колећа, схваћиио сам да и не обраћају њажњу на ћо шћиа радим. Једино Зулу, али доскочио сам му. Премесћиио сам монћићор на дрући крај сћола и не може нишћиа да види. Шћиа сам оно њочео... Да, можда, Алфина, ћо и није мало, не жалим се, можда је њраво боћаћсћиво – имаћии један дан. Један велики дан њод небом, дан у коме можеш сващиа да